

„Wie heeft er ook gewóón haar?” minachtte hij.

„Ik”.

„Wát zeg je daar, stoutert? Wat zeg je over baby's mooie haar? Ja -- laten we daar eens over praten”.

Zij stak haar tong uit als teken van verachting over haar eigen hoofdtooi. Maar hij trachtte het roze puntje te grijpen: „goed over je tong dan ook”.

„Och, flauwert”.

„Wat eerbiediger tegenover je oom”.

„Zó dan?” vroeg ze, aan zijn oor trekkend, maar ineens, door de lucht die door het open raam binnenvloede of door de aanraking van zijn hoofd? voelde ze haar scherts smelten en vleide ze, heel zacht, terwijl ze haar hoofd tegen zijn wang leunde: „Caro mio”.

„Wat zei je?” vroeg hij met onschuldig gezicht, in veinzing niet verstaan te hebben, opdat zij het nog ééns zou zeggen. Maar zij doorzag hem en spotte weer: „dat je zo'n nare man bent”.

„Och ja, die moeten er ook zijn”, gaf hij berustend terug; maar haar hoofd in zijn handen nemend en haar ogen indringend met zijn goud-blik prevelde hij zijn antwoord: „chara... mia...”. Zijn hand gleed van haar hoofd langs haar haren, die hij in zijn vingers nam. „Lieve mooie haren”, zei hij ze liefkozend kussend.

„O — ik moet 't weer òp doen”, schrok ze angstig naar het klokje en toen naar den weg kijkend.

„Pas kwart voor eif -- time enough, my baby”, troostte bij, maar stond ook met haar op.

„Ga je dan vast naar beneden, terwijl ik me kap?”

„Ja... Of nee, mag ik 't zien?” vroeg hij gretig.

Zij kleurde; „ik moet op de slaapkamer zijn”.

„Mag ik het zien?” hield hij koppig vol.

„Kom dan maar”.

Zij ging hem voor naar haar slaapkamer,

begon dadelik, zonder omzien, aan haar kapsel, driftig borstelend en aan weerbarstige haren rukkend.

Maurice was in de deur blijven staan; hij keek maar even naar Suze; toen werden zijn blikken tegen zijn wil naar de kamer-dingen getrokken: de dubbele wastafel -- háár helft kenbaar aan een celluloid haarzak en een speldenkussen aan het behang erboven geprikt --, de tafel, waarop een bijbel, een lamp en een paar hatelike overhemds-knoopjes, en... èn... het lit-jumeau, twee smalle pitch-pine ledikanten door twee precies-eendere spreien bedekt. Aan zijn kant stonden onder de bedrand twee grote wijd-uitgelopen vilten pantoffels met neergetrapte hielen. Dus sliep Suze in het andere bed: dromend streelde zijn ogen het relief van kussen en dekens.

Maar hièr Herzberg! O, waarom had hij mee gewild, waarom zichzelf dit aangedaan? Hij had niet eens op Suze gelet, die al bijna klaar was zoals hij nu zag. Zij borg haar kam en borstel in haar kapdoos en keerde zich naar hem om weg te gaan.

„Wat is er -- wat heb je?” vroeg ze, verschrikt door zijn lijkleek gezicht.

„Niets -- niets”, weerde hij zwak en keek zijns ondanks naar de pantoffels en het bed.

„O...”, begreep Suze kleurend zijn blik en drong hem haastig mee naar beneden. In de huiskamer sloeg ze haar armen om hem heen, kuste -- op haar tenen staand -- troostend zijn ogen: „mijn lieve... màn”.

Hij drukte haar vast aan zich, maar hield zijn ogen neer en stamelde in een snik: „Suze...”

Ecksteins hartstocht-bleke gezicht kon Suze niet vergeten; zij zag het overal en in de nacht droomde zij ervan, huiverend-heerlijk. Zij was half-beangst voor wat de toekomst nu ging brengen en half gerustgesteld, dat ook hij, die haar eerst vergeestelikt had toegeschenen, in de liefde zijn sterkte